

ΑΠΟΦΑΣΗ 3315/2016

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Ελένη Τσίτσιου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, η οποία ορίσθηκε κατόπιν κληρώσεως.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριο του στις 17 Νοεμβρίου 2015, χωρίς τη σύμπραξη γραμματέα, για να δικάσει την αίτηση με αριθμό κατάθεσης δικογράφου/2015 και αντικείμενο προσωρινή ρύθμιση κατάστασης, μεταξύ:

ΤΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ: 1) Κ. Λ. του Ρ, 2) J. Λ. του Ρ. και 3) S. Λ. του Ι., χήρας Ρ. Λ., κατοίκων Θεσσαλονίκης, που παραστάθηκαν η τρίτη δια και οι λοιποί μετά της πληρεξούσιας δικηγόρου τους Θεοδώρα Χατζηπαντελίδου (ΑΜΔΣΘ 5286), η οποία κατέθεσε σημείωμα.

ΤΟΥ ΚΑΘ' ΟΥ Η ΑΙΤΗΣΗ: Μ. Σ. του Ν., κατοίκου Π. Αττικής, που παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου του, Ιωάννη Αλαφοστέργιου (ΑΜΔΣΘ 4862), ο οποίος κατέθεσε σημείωμα.

ΚΑΤΑ τη συζήτηση της υποθέσεως, η οποία ορίσθηκε για τη δικάσιμο της 16ης Οκτωβρίου 2015, οπότε αναβλήθηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας απόφασης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τη διάταξη του άρθρου 57 του ΑΚ, όποιος προσβάλλεται παράνομα στην προσωπικότητα του έχει δικαίωμα να απαιτήσει να αρθεί η προσβολή και να μην επαναληφθεί στο μέλλον. Με την ανωτέρω διάταξη σε συνδυασμό και με εκείνη του άρθρου 59 του ίδιου Κώδικα, προστατεύεται το δικαίωμα της προσωπικότητας, το οποίο αποτελεί πλέγμα αγαθών που συνθέτουν την υπόσταση του προσώπου, με το οποίο είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένα. Η προστασία που παρέχει η διάταξη προϋποθέτει προσβολή από τρίτο, πρέπει δε αυτή (προσβολή) να αφορά οποιοδήποτε από τα αγαθά τα οποία συνθέτουν ή αποτελούν έκφανση της προσωπικότητας του ατόμου και συγκροτούν τη σωματική, ψυχική, πνευματική και κοινωνική ατομικότητα του βλαπτομένου, και να συνεπάγεται μειωτική διαταραχή αυτής σε ένα από αυτά. Τέτοια

προστατευόμενα αγαθά είναι η ζωή, υγεία, ελευθερία, η οποία περιλαμβάνει τη δυνατότητα ακώλυτης αναπτύξεως κάθε ανθρώπινης ενέργειας, η οποία (ανθρώπινη ενέργεια) μπορεί να συνίσταται στην ελεύθερη τέλεση κάθε πράξης που ανάγεται στην επαγγελματική, οικονομική, επιστημονική και λοιπή κοινωνική δράση, η σωματική ακεραιότητα, το απόρρητο της ιδιωτικής ζωής, η εικόνα του προσώπου, ο συναισθηματικός του κόσμος, το άσυλο της κατοικίας του, όπως και η τιμή κάθε ανθρώπου, η οποία αντικατοπτρίζεται στην υπόληψη, εκτίμηση και αξία που αποδίδεται σε αυτόν από τους άλλους (προστατεύεται δε ειδικότερα, από το Σύνταγμα (άρθρο 5 § 2 και 9 § 1), από την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ, ν.δ. 53/1974, άρθρο 8) και από το Διεθνές Σύμφωνο για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα (ΔΣΑΠΔ, ν. 2462/1997, άρθρα 17 και 22), και μάλιστα εκείνη που σχετίζεται με την ιδιωτική ή την οικογενειακή ζωή του (με συκοφαντία ή δυσφήμιση ή εξύβριση), και σε περίπτωση προσβολής τους, με κάποια παράνομη ενέργεια, δικαιούται να απαιτήσει την άρση της και την παράλειψη της στο μέλλον (βλ. ΑΠ 846/2010, ΑΠ 660/2010, ΑΠ 333/2010, ΑΠ 1187/2009, ΑΠ 1339/2008, ΑΠ 518/2008, ΑΠ 273/2008, ΑΠ 261/2008 δημ. ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1393/2004 Χριδ 2005.322, ΑΠ 72/2004 δημ. ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 854/2002 ΕλλΔνη 2003.1369, ΕφΑθ 7257/2006 ΔΙΜΕΕ 2006.522, ΕφΑθ 9454/2005 ΔΙΜΕΕ 2006.385, ΕφΘες. 1280/2003 Αρμ 2005.1926, ΕφΘες 1625/2003 Αρμ 2003.1582). Τα έννομα αγαθά που περικλείονται στο δικαίωμα της προσωπικότητας (η τιμή, η ιδιωτική ζωή, η σωματική ακεραιότητα, η σφαίρα του απορρήτου κ. ά.) δεν αποτελούν αυτοτελή δικαιώματα αλλά επιμέρους εκδηλώσεις, εκφάνσεις ή πλευρές του ενιαίου δικαιώματος επί της ίδιας προσωπικότητας, έτσι ώστε η προσβολή οποιασδήποτε εκφάνσεως της προσωπικότητας να σημαίνει και προσβολή της συνολικής έννοιας προσωπικότητα (βλ. ΑΠ 543/2009, ΑΠ 195/2007 δημ. ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1010/2002 ΕλλΔνη 2003.1357, ΑΠ 411/2002 ΕλλΔνη 2002.1692, ΕφΑθ 2221/2006 δημ. ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 4430.2003 ΕλλΔνη 2003.1664, ΕφΘες 2/2006 Αρμ 2006.23, ΕφΠειρ 805/2000 ΕπισκΕμπΔ 2001.953). Για την άρση της προσβολής πρέπει η προσβολή να είναι ενεργός, δηλαδή να έχει προηγηθεί και να υπάρχει κίνδυνος επανάληψης ή να επίκειται στο μέλλον. Για την αξίωση της παράλειψης της προσβολής στο μέλλον, πρέπει να υπάρχει βάσιμη απειλή επικείμενης προσβολής και δεν αρκεί η επίκληση μιας υποθετικής απειλής, αλλά θα πρέπει να υπάρχουν σοβαρές ενδείξεις που να καθιστούν σφοδρά πιθανό ότι ο εναγόμενος θα συμπεριφερθεί κατά ορισμένο τρόπο (βλ. Καράκωστα, Αστικός Κώδικας, Τόμος Πρώτος, υπό άρθρο 57, αριθμ. 555, 556, σελ. 329, ΠολΠρΑθ 5162/2005 δημ. ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, από τη διάταξη του άρθρου 361 ΠΚ, που αφορά στην προστασία της τιμής και της σχετικής με την ηθική και κοινωνική υπόσταση ορισμένου προσώπου εκάστοτε εκτιμήσεως ή γνώμης των

τρίτων, σαφώς προκύπτει ότι κάθε ενέργεια με λόγο ή με έργο ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, εν γνώσει του ενεργούντος, η οποία ενέχει κατά την κοινή αντίληψη διαμφισβήτηση της ηθικής ή κοινωνικής αξίας τρίτου προσώπου ή καταφρόνηση αυτού, ήτοι έλλειψη της προς αυτόν εκτιμήσεως, στοιχειοθετεί το αδίκημα της εξύβρισης. Το αδίκημα αυτό είναι έγκλημα διακινδυνεύσεως του προαναφερόμενου αγαθού και συνεπώς δεν απαιτείται και συγκεκριμένη αυτού βλάβη, ούτε άλλωστε και ειδικός προς τούτο δόλος του ενεργούντος. Αρκεί μόνο το γεγονός ότι ο δράστης, γνωρίζοντας την κατά την κοινή αντίληψη προκλητικότητα των ενεργειών του για την τιμή τρίτου προσώπου, προέβη στις ενέργειες του αυτές είτε ενώπιον τρίτων είτε ενώπιον του θιγομένου προσώπου, κατά τρόπο που μπορεί, λόγω της εξωτερικεύσεως να επιφέρει βλάβη στο προαναφερόμενο αγαθό (βλ. ΠολΠρΑθ 5162/2005, ό.π.). Στα προστατευόμενα ψυχικά αγαθά ανήκουν η ψυχική υγεία και ο συναισθηματικός κόσμος, ο οποίος προσβάλλεται τόσο δευτερογενώς συνεπεία άλλης παράνομης πράξης που στρέφεται πρώτα κατ' αυτού τούτου του προσβαλλόμενου και προκαλεί πόνο σωματικώς ή ψυχικώς, όσον και αυτοτελώς με παράνομη πράξη, όταν ο προσβάλλων περιάγει κάποιον σε τρόπο με απειλή χρήσης βίας. Περαιτέρω ο συναισθηματικός κόσμος προσβάλλεται και με παράνομη πράξη στρεφόμενη κατ' άλλου προσώπου, με το οποίο ο συναισθανθείς τον ψυχικό πόνο, συνδέεται στενώς (βλ. ΜονΠρΛαρ 4531/2004 δημ. ΝΟΜΟΣ). Προϋποθέσεις για την εφαρμογή των ανωτέρω διατάξεων των άρθρων 57 και 59 είναι: α) προσβολή του δικαιώματος της προσωπικότητας, β) η προσβολή να είναι παράνομη, όπως είναι η προσβολή που γίνεται χωρίς δικαίωμα ή με την άσκηση δικαιώματος το οποίο όμως είτε είναι, από την άποψη της εννόμου τάξεως, μικρότερης σπουδαιότητας, είτε ασκείται υπό περιστάσεις που καθιστούν την άσκηση του καταχρηστική σύμφωνα με το άρθρο 281 του ΑΚ ή το άρθρο 25 παρ 3 του Συντάγματος, οπότε ο προσβαλλόμενος δικαιούται να απαιτήσει την άρση της προσβολής και την παράλειψη της στο μέλλον, χωρίς τη συνδρομή υπαιτιότητας (αντικειμενική ευθύνη, βλ. ΑΠ 1339/2008, ΑΠ 273/2008, ΑΠ 261/2008, ό.π., ΑΠ 1445/2003 ΕλλΔνη 2005.822, ΑΠ 1252/2003 ΧρΙΔ 2004.119, ΑΠ 788/2000 ΕλλΔνη 2001.162, ΑΠ 167/2000 ΕλλΔνη 2000.771, ΕφΑθ 3181/2006 ΕλλΔνη 2007.612,613, ΕφΑθ 4786/2002 ΔΕΕ 2002.1003, ΕφΑθ 4351/2002 ΕλλΔνη 2003.198, Εφθεσ 3266/2000 Αρμ. 2004.50, ΕφΑθ 1371/1997 ΔΕΕ 1997.997, Δεληγιάννη- Κορνηλάκη, ΕιδΕνοχ ΙΙΙ, 1992, παρ. 346 σ. 132-3, Απ. Γεωργιάδη σε Γεωργιάδη - Σταθόπουλο ΑΚ, 914 αριθμ. 21). Εφόσον συντρέχουν οι νόμιμες προϋποθέσεις, είναι δυνατή και η λήψη ασφαλιστικών μέτρων προσωρινής ρύθμισης της κατάστασης για την προστασία της προσωπικότητας (βλ. ΕφΠατρ 169/2002 ΝοΒ 2003.66, ΜονΠρΘεσ 19938/2006 Αρμ 2006.1076, ΜονΠρΚερκ 425/2005 ΙονΕπιθΔ 2005.110,

ΜονΠρΧαλκ 91/2004 ΝοΒ 2005.320, ΜονΠρθηβ 689/2004 Δ 2005.745, ΜονΠρΗρ 802/2003 ΝοΒ 2003.1458). Εξάλλου, κατά το άρθρο 692 παρ. 4 του ΚΠολΔ, τα ασφαλιστικά μέτρα δεν πρέπει, να συνίστανται στην ικανοποίηση του δικαιώματος, του οποίου ζητείται η εξασφάλιση ή διατήρηση. Με τη διάταξη αυτή, η ρύθμιση της οποίας υπαγορεύεται από τη φύση της προσωρινής δικαστικής προστασίας, τίθεται απαγορευτικός κανόνας, δεσμευτικός για το δικαστήριο, κατά τον οποίο τα ασφαλιστικά μέτρα, δεν πρέπει να συνίστανται στην ικανοποίηση του δικαιώματος, του οποίου ζητείται η εξασφάλιση ή διατήρηση, γιατί δεν είναι επιτρεπτή η με τα ασφαλιστικά μέτρα, δημιουργία αμετάκλητων καταστάσεων στις σχέσεις των διαδίκων, έτσι που να ματαιώνεται ο τελικός σκοπός της οριστικής δικαστικής προστασίας. Από τη γραμματική διατύπωση της διάταξης δίνεται η εντύπωση, ότι αυτή δεν καλύπτει όλους τους στόχους των ασφαλιστικών μέτρων, δηλαδή την εξασφάλιση ή τη διατήρηση του δικαιώματος ή τη ρύθμιση της καταστάσεως, αλλά μόνον τους δύο πρώτους. Όμως, ο κανόνας αυτός έχει εφαρμογή και στο ασφαλιστικό μέτρο της ρύθμισης κατάστασης, το οποίο δεν διαφέρει, κατά το σκοπό του, από τα άλλα ασφαλιστικά μέτρα, αφού και αυτό συνδέεται τελολογικά με κάποιο δικαίωμα, που πρέπει, να προστατευθεί προσωρινά για την αποτροπή δημιουργίας, έως την περάτωση της κύριας διαγνωστικής δίκης, αμετάκλητων καταστάσεων, που θα μπορούσαν να ματαιώσουν τον πραγματικό σκοπό της δίκης αυτής. Η διακριτική ευχέρεια που δίνει το άρθρο 732 του ΚΠολΔ, κατά το οποίο το δικαστήριο δικαιούται, να διατάξει ως ασφαλιστικό μέτρο και κάθε μέτρο, που κατά τις περιστάσεις είναι κατά την κρίση του πρόσφορο για την εξασφάλιση ή διατήρηση του δικαιώματος ή τη ρύθμιση κατάστασης, δεν αποτελεί εξαίρεση από τον προαναφερόμενο απαγορευτικό κανόνα του άρθρου 692 παρ. 4 ΚΠολΔ, αλλά ο κανόνας αυτός αποτελεί οριοθέτηση της παρεχόμενης στο δικαστήριο, με το άρθρο 732 ΚΠολΔ, διακριτικής ευχέρειας. Ο κανόνας του άρθρου 692 παρ. 4 υποχωρεί μόνο στις ακραίες εκείνες περιπτώσεις που πιθανολογείται κίνδυνος σημαντικής προσβολής της αξίας του ανθρώπου, η οποία διασφαλίζεται συνταγματικώς (άρθρο 20 παρ. 1 του Συντάγματος) και όχι απλώς περιουσιακών ζημιών (βλ. ΜονΠρΑΘ 4629/2004 Αρμ 2005.250, Δ 2005.205, ΜονΠρΑΘ 1377/2004 ΝοΒ 2005.305, ΜονΠρΠειρ 2524/1999 ΕλλΔνη 1999.1627, ΜονΠρΑΘ 35061/1998 Αρμ 1999.983, ΜονΠρΑΘ 10691/1998 ΝοΒ 1999.434, ΜονΠρωτΟρεσ 202/1999 Δ 1999.434, Π. Τζίφρα, Ασφαλιστικά Μέτρα, 1985, σελ. 58-59). Η καταδίκη σε ενέργεια, παράλειψη ή ανοχή πράξεως, που αποτελεί το περιεχόμενο εφάπαξ παροχής, χωρίς να υπάρχει μία διαρκής έννομη σχέση που μπορεί να ρυθμιστεί για περιορισμένο χρονικό διάστημα, ή η ενεργοποίηση διαπλαστικού (ουσιαστικού) δικαιώματος οδηγούν σε ικανοποίηση των αντίστοιχων δικαιωμάτων και συνεπώς σε ρύθμιση

υπερβαίνουσα τα όρια των άρθρων 692 παρ. 4 και 731-732 ΚΠολΔ (βλ. ΠολΠρΑΘ 17/1984 Δ. 1986.252, ΜονΠρΑΘ 1377/2004 ΝοΒ 2005.305, ΜονΠρΑΘ 11923/1998 ΝοΒ 46.1480, ΜονΠρΑΘ 14726/1993 ΕλλΔνη 1994.1395, ΜονΠρΑΘ 12226/1991 ΕΕργΔ 1993.881, ΜονΠρΑΘ 15611/1989 Δ 21.874, ΜονΠρΑΘ 8147/1978 ΕπΔικΠολ 1978.179, ΜονΠρΧαλκ 589/1991 ΕλλΔνη 1993.1396, Δ 23.264). Κατ' ακολουθία των ανωτέρω προκύπτει, ότι, σε περίπτωση προσβολής απόλυτων δικαιωμάτων, όπως είναι το δικαίωμα της προσωπικότητας, δεν αποκλείεται η καταδίκη του καθ' ου προς προσωρινή άρση της προσβολής, χωρίς να παραβιάζεται η ανωτέρω διάταξη του άρθρου 692 παρ. 4 του ΚΠολΔ, αφού η προστασία της προσωπικότητας φέρει χαρακτήρα διαρκούς έννομης σχέσης, η οποία, όταν υπάρξει ανάγκη, μπορεί να τεθεί προσωρινά σε λειτουργία, χωρίς με αυτό να κινδυνεύει να ματαιωθεί ο σκοπός της κύριας δίκης, εφόσον σε περίπτωση που τυχόν ο καθ' ου δικαιωθεί στην κύρια δίκη, θα δικαιούται στο μέλλον να επαναλάβει τις πράξεις που κρίθηκαν σε προσωρινό στάδιο αθέμιτες (βλ. ΜονΠρΑΘ 41435/1999 ΕλλΔνη 2001.249, ΜονΠρΑΘ 16255/1989 ΕλλΔνη 1990.1546, ΜονΠρΑΘ 15611/1989 Δ 21.874, ΜονΠρΘεσ 12162/1993 Αρμ 1994.182, ΜονΠρΒολ 2785/2003 Αρμ 2004.679, Δ 2004.516, ΜονΠρΚοζ 363/1998 ΑρχΝ 1999.392, ΜονΠρΧαλκ 589/1991, ό.π.). Απαραίτητη, όμως, προϋπόθεση είναι ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση ή ανάγκη αποτροπής επικείμενου κινδύνου (βλ. ΜονΠρΑΘ 15611/1989, ό.π.).

Στην προκειμένη περίπτωση, οι αιτούντες, με την υπό κρίση αίτηση τους, επικαλούμενοι επείγουσα περίπτωση και επικείμενο κίνδυνο, ζητούν τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων προς προσωρινή ρύθμιση της καταστάσεως, συνεπεία προσβολής της προσωπικότητας αυτών από τις περιγραφόμενες στην αίτηση ενέργειες του καθ' ου και ειδικότερα ζητούν: να υποχρεωθεί ο καθ' ου προσωρινά να παραλείπει να προσβάλλει την προσωπικότητα τους, όπως και την προσωπικότητα του ανηλικού τέκνου που απέκτησε η πρώτη εξ αυτών με τον καθ' ου η αίτηση, με τους τρόπους που εκτίθενται ειδικότερα στην αίτηση, όπως και να παραλείπει κάθε διαπροσωπική επικοινωνία μαζί τους και να παραλείπει να πλησιάζει τον δεύτερο και την τρίτη εξ αυτών σε απόσταση μικρότερη των 100 μέτρων, με την απειλή σε βάρος του χρηματικής ποινής 3.000,00 ευρώ και προσωπικής κράτησης διάρκειας 12 μηνών, για κάθε νέα προσβολή - παράβαση της απόφασης που θα εκδοθεί. Τέλος, ζητούν να καταδικασθεί ο καθ' ου στην καταβολή των δικαστικών τους εξόδων, Η αίτηση αρμοδίως και παραδεκτώς εισάγεται προς συζήτηση στο παρόν Δικαστήριο (άρθρα 683, 42 ΚΠολΔ) κατά την προκειμένη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επ. του ίδιου Κώδικα), απορριπτόμενης της ένστασης κατά τόπον αναρμοδιότητας του παρόντος Δικαστηρίου, καθώς αυτή

προβλήθηκε από τον καθ' ου όχι με προφορική δήλωση στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου, αλλά απαραδέκτως με το έγγραφο σημείωμα που κατέθεσε μετά την συζήτηση της αίτησης. Είναι δε νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων που μνημονεύονται στην πιο πάνω νομική σκέψη, καθώς και σε εκείνες του άρθρου 947 του ΚΠολΔ (βλ. για την εφαρμογή εν προκειμένω του άρθρου 947 του άνω Κώδικα, ΕφΠειρ 119/1985 ΠειρΝομ 1985.147), πλην του αιτήματος να υποχρεωθεί ο καθ' ου προσωρινά να παραλείπει να προσβάλλει την προσωπικότητα του ανηλίκου τέκνου που απέκτησε με αυτόν η πρώτη αιτούσα, το οποίο είναι απαράδεκτο και ως εκ τούτου απορριπτό, καθώς η αίτηση δεν ασκείται από αυτό, εκπροσωπούμενο από την μητέρα του. Πρέπει, επομένως, να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική βασιμότητα της.

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 268 και 686 παρ. 4 ΚΠολΔ προκύπτει ότι, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων ο καθ' ου η αίτηση μπορεί να ασκήσει προς συνεκδίκηση, στο πλαίσιο της αρχής της οικονομίας της δίκης, ανταίτηση (τη δική του δηλαδή αίτηση ασφαλιστικών μέτρων), χωρίς να απαιτείται σύνδεσμος ανάμεσα στο ασφαλιστέο δικαίωμα που αποτελεί το αντικείμενο της ανταίτησης με εκείνο που αποτελεί το αντικείμενο της αρχικής αίτησης. Στην περίπτωση αυτή δεν απαιτείται η τήρηση προδικασίας και συνεπώς η ανταίτηση μπορεί να ασκηθεί με προφορική δήλωση που καταχωρείται στα πρακτικά και, αν δεν τηρούνται αυτά, με σημείωση του δικαστή στην αίτηση είτε με τις προτάσεις του καθ' ου, με την προϋπόθεση ότι κατατέθηκαν στην έδρα πριν από την έναρξη της συζήτησης της υπόθεσης, ή και μετά, εφόσον ο ισχυρισμός στον οποίο θεμελιώθηκε η ανταίτηση προτάθηκε κατά την προφορική συζήτηση (ΜονΠρΖακύνθου 115/2014 δημ. ΝΟΜΟΣ, ΜονΠρΘεσ 36339/2010 δημ. ΤΝΠΔΣΑ, ΜονΠρΘεσ 10288/2010 δημ. ΤΝΠΔΣΑ, ΜονΠρΘεσ 9380/2009 δημ. ΤΝΠΔΣΑ, Βαθρακοκοίλη Ερμηνεία ΚΠολΔ, άρθρ. 686 παρ. 17, Μπέη Πολ. Δικονομία άρθρ. 686 σελ. 77). Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 1520 ΑΚ «Ο γονέας με τον οποίο δεν διαμένει το τέκνο διατηρεί το δικαίωμα της προσωπικής επικοινωνίας με αυτό. Οι γονείς δεν έχουν το δικαίωμα να εμποδίζουν την επικοινωνία του τέκνου με τους απώτερους ανιόντες του, εκτός αν υπάρχει σοβαρός λόγος. Στις περιπτώσεις των προηγούμενων παραγράφων, τα σχετικά με την επικοινωνία κανονίζονται ειδικότερα από το δικαστήριο». Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι η επικοινωνία του γονέα με το ανήλικο τέκνο του, ως καθιερούμενο δικαίωμα εντάσσεται στο γενικότερο πλαίσιο των διατάξεων που προβλέπουν την άσκηση του δικαιώματος και καθήκοντος των γονέων για τη μέριμνα υπέρ του ανηλίκου τέκνου τους (άρθρα 1510 έως 1519 του ΑΚ) και απορρέει από το φυσικό δεσμό του αίματος και του αισθήματος στοργής του γονέα προς το τέκνο, κατά τη ρύθμιση όμως αυτού του

δικαιώματος λαμβάνεται υπόψη πρωτίστως το αληθινό συμφέρον του τέκνου, που υπάρχει, όταν η επικοινωνία συντελεί στην ανάπτυξη του ψυχικού κόσμου και της προσωπικότητας του ανηλίκου (ΑΠ 255/2011 δημ. ΤΝΠΔΣΑ). Δεν ενδιαφέρει αν η αιτία, για την οποία ο γονέας δεν διαμένει μαζί με το τέκνο οφείλεται τυχόν στην από υπαιτιότητα του διακοπή της έγγαμης συμβίωσης των γονέων τούτου ή τη λύση του γάμου. Εξάλλου, ενόψει και των προεκτεθέντων, η δυνατότητα προσωπικής επικοινωνίας δεν μπορεί να αφαιρεθεί από το γονέα που δεν έχει μαζί του το τέκνο, ούτε και να περιορισθεί, παρά μόνο στο μέτρο που, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, τούτο επιβάλλεται από σπουδαίο λόγο, προς το συμφέρον του τέκνου (ΑΠ 534/1991 δημ. ΤΝΠΔΣΑ, ΕφΛαρ 45/2013 δημ. ΤΝΠΔΣΑ, ΕφΠειρ 125/2011 δημ. ΤΝΠΔΣΑ, ΕφΔωδ 157/2009 δημ. ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ 738/2009 δημ. ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση, ο καθ' ου με προφορική δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου του στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου, που καταχωρήθηκε επί της αιτήσεως, λόγω μη τηρήσεως πρακτικών, άσκησε παραδεκτά ανταίτηση, με την οποία ζητεί να ρυθμιστεί προσωρινά το δικαίωμα επικοινωνίας του το ανήλικο τέκνο που απέκτησε με την πρώτη αιτούσα. Η ανταίτηση αυτή παραδεκτά ασκήθηκε προφορικά στο ακροατήριο κατά τη συζήτηση της αίτησης και είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1520 ΑΚ, 735 ΚΠολΔ. Επομένως, πρέπει να εξετασθεί κι αυτή περαιτέρω κατ' ουσίαν, συνεκδικαζομένη με την κύρια αίτηση (άρθρο 246 ΚΠολΔ), ενώ να σημειωθεί ότι δεν απαιτείται σύνδεσμος ανάμεσα στο ασφαλιστέο δικαίωμα που αποτελεί το αντικείμενο της ανταίτησης με εκείνο που αποτελεί το αντικείμενο της αρχικής αίτησης.

Από την ένορκη κατάθεση της μάρτυρος των αιτούντων, Ευαγγελίας Βαλιάνου, που εξετάσθηκε στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου, καθώς και από τα έγγραφα που οι διάδικοι προσκομίζουν και επικαλούνται, πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η πρώτη αιτούσα διατηρούσε στο παρελθόν ερωτική σχέση με τον καθ' ου και απέκτησε ένα τέκνο στις2014, το οποίο ο καθ' ου αναγνώρισε ως γνήσιο τέκνο του με την υπ' αριθμ./1-4-2015 πράξη αναγνώρισης τέκνου της συμβολαιογράφου Πειραιά, Μ.Α. Η σχέση τους έλαβε τέλος τον Μάιο του έτους 2015 και έκτοτε ο καθ' ου τηλεφωνεί τακτικά είτε στα κινητά τηλέφωνα της πρώτης και της τρίτης των αιτούντων είτε στο σταθερό τηλέφωνο της οικίας των αιτούντων, και εξυβρίζει αυτούς, όπως και απειλεί την ζωή τους και την σωματική τους ακεραιότητα. Ο καθ' ου η αίτηση, με τις ως άνω ενέργειες του, προσβάλλει συστηματικά και κατά τρόπο βάνουσο και προκλητικό την ψυχική γαλήνη και το συναισθηματικό κόσμο των αιτούντων, αφού όλη η προπεριγραφείσα κατάσταση έχει δημιουργήσει σε αυτούς έντονη ανησυχία και φόβο. Τέλος,

πιθανολογείται και η συνδρομή περιπτώσεως κατεπείγοντος προς προστασία της ψυχικής ηρεμίας και γαλήνης των αιτούντων, ενόψει και της έντασης και του επανειλημμένου των προσβολών, με αποτέλεσμα να πιθανολογείται ότι αυτές θα επαναληφθούν και στο μέλλον. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει να ληφθούν ασφαλιστικά μέτρα προς προσωρινή ρύθμιση της καταστάσεως όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό. Περαιτέρω, από κανένα αποδεικτικό μέσο δεν πιθανολογήθηκε ότι ο αναιτών επιθυμεί την επικοινωνία με το ανήλικο τέκνο του και ότι η καθ' ης η ανταίτηση παρεμποδίζει την επικοινωνία αυτήν. Πρέπει, επομένως, να γίνει δεκτή η υπό κρίση αίτηση ως και κατ' ουσίαν βάσιμη και να απορριφθεί ως κατ' ουσίαν αβάσιμη η ανταίτηση. Επίσης πρέπει να απειληθεί σε βάρος καθ' ου χρηματική ποινή ποσού πεντακοσίων (500,00) ευρώ και προσωπική κράτηση διάρκειας ενός (1) μηνός, για κάθε παράβαση του διατακτικού της απόφασης. Τέλος, πρέπει να καταδικασθεί ο καθ' ου στην καταβολή μέρους των δικαστικών εξόδων των αιτούντων (άρθρο 178 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό της παρούσας απόφασης.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων την αίτηση και την προφορικώς ασκηθείσα ανταίτηση.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την ανταίτηση, καθώς και ό,τι άλλο κρίθηκε απορριπτέο στο σκεπτικό.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αίτηση.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ προσωρινά τον καθ' ου να παραλείπει να προσβάλλει την προσωπικότητα των αιτούντων, διαταράσσοντας την ψυχική τους γαλήνη, εξυβρίζοντας αυτούς και απειλώντας την ζωή και την σωματική τους ακεραιότητα.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ προσωρινά τον καθ' ου να παραλείπει: 1) να επικοινωνεί με οποιονδήποτε τρόπο με τους αιτούντες είτε δια ζώσης είτε τηλεφωνικώς, καλώντας ή αποστέλλοντας γραπτά μηνύματα σε οποιαδήποτε τηλεφωνική σύνδεση των αιτούντων, είτε μέσω του διαδικτύου και 2) να προσεγγίζει τους αιτούντες σε απόσταση μικρότερη των εκατό (100,00) μέτρων.

ΑΠΕΙΛΕΙ σε βάρος του καθ' ου η αίτηση χρηματική ποινή ποσού πεντακοσίων (500,00) ευρώ και προσωπική κράτηση διάρκειας ενός (1) μηνός, για κάθε παράβαση της προπαρατεθείσας διατάξεως του διατακτικού της απόφασης και μελλοντική προσβολή της προσωπικότητας των αιτούντων.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον καθ' ου η αίτηση στην καταβολή μέρους των δικαστικών εξόδων των αιτούντων, το οποίο καθορίζει στο ποσό των εκατόν πενήντα (150) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύτηκε στο ακροατήριο του, σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση, στην Θεσσαλονίκη, στις 24 Μαΐου 2016, με απόντες τους διαδίκους και τους πληρεξούσιους δικηγόρους των διαδίκων και με την παρουσία της γραμματέως, Παναγιώτας Κουτζιάμπαση, και θεωρήθηκε 30-5-2016.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

(για τη δημοσίευση)